

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Kuidas hertsog endale
naise leidis*

Sophia Williams

Originaali tiitel:
Sophia Williams
How the Duke Met His Match
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Kadi Möldri
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Jo Lovett-Turner
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04439124
ISBN 978-9916-31-346-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Loodan, et nautisid raamatu „Kuidas hertsog endale naise leidis“ lugemist sama palju kui mina selle kirjutamist.

Teame, et Inglismaal oli naistel regendiajastul palju vähem õigusi ja karjäärivõimalusi, kui neil on tänapäeval, aga see ei tähendanud, et sel ajal ei olnud palju tugevaid iseseisva mõtteviisiga naisi, kes andsid endast parima, et elada just nii, nagu nemad tahtsid. Soovisin kirjutada ühest sellisest naisest, kellestki, kes andis endast parima, et säilitada oma iseseisvust, hoolimata sellest, mida elu, seadused ja kombed nende teele veeretas. Ja selleks oli Emma!

Loomulikult oli ta enamat kui sobilik kaaslane hertsog Alexi jaoks, kes oli endiselt leinav lesk, kelle mõnikord jäine välimus varjas kuldset südant. Aga usun, et ka Emma leidis hertsogis endale sobiva kaaslase, sest mees oli tema jaoks täiuslik: avatud meelega ja piisavalt hooliv, et austada naisi rohkem kui enamik mehi tol ajal, ning muidugi väga hea seltsiline ja laastavalt külgetõmbav...

Nautisin ka loo jutustamist peamiselt imeilusas Somersetis, Inglismaa lõunapoolses rulluva maastiku ja paljude piltilusate küladega maakonnas.

Suur tänu, et loed!

George'ile

Esimene peatükk

London, 1817

Harwelli hertsog Alexander kangustus hetkeks, kui leedi Cowbridge laialt naeratades oma tütart tema poole kehutas. Ta ei oleks saanud oma kavatsusi enam selgemalt väljendada ka siis, kui oleks piiskopi kohale vedanud ja lasknud nende abiellumisteate ette lugeda.

Viimase tunni jooksul pidi see olema juba oma kümnes selline lähenemiskatse. Nüüd aitas. Alex vabanes tardumusest, noogutas väga kergelt kahe daami poole ja pöördus, et ballisaali lähimast uksest välja marssida.

Enne kui ta jõudis paari meetritki ruumi ukse poole liikuda, astus veel üks rikas lesknaine tema teele. Naine kandis sädelevat nefritrohelist kleiti ja sirutas kalliskividega kaunistatud käe tema poole. Naine müksas kergelt teise käega enda kaaslaseks olevat lavendlikarva kleidis noort naist, nii et piiga peaaegu Alexile otsa koperdas.

Kui tal õnnestus kokkupõrke vältimiseks kiirelt kõrvale astuda, heitis Alex põgusa pilgu noore naise ilmele. Ta silmad olid langetatud, pikad tumedad ripsmed põskedel ja kulm kergelt kipras. Seevastu vanem naine vaatas Alexile otse silma, naeratus aina laiemaks venimas, nagu plaaniks kohe Alexi poole pöörduda.

Alex pomises „Vabandage mind“ ning peaaegu hüppas kõrgete klaasuste vahelt välja aeda.

Ta oleks pidanud keelduma sõbra palvetest seda balli külastada. Ta ei mäletanud ühtki nii kohutavat hooaega kui praegune. Kas emad ja abiellumiseas noorte naiste hooldajad olid oma püüdlustes sama sihikindlad – nagu pea kohal tiirlevad raisakotkad – olnud ka siis, kui ta vallaline oli? Ta ei uskunud seda. Aga võib-olla olid poissmehepõlvest möödunud kümme aastat ta mälu ähmastanud. Või oli siis tema vikondist hertsogiks saamine nende sihikindlust kasvatanud.

Turvaliselt klaasuste vahelt läbi lipsanud, tabas teda esmalt intensiivne kuumus, mida õhkus uksepiida ümber keritud märkimisväärsest hulgast laternatest, ja seejärel selge veebruariöö värskus, kui ta liikus veidi vasakule mööda terrassi, mis näis kulgevat kogu maja pikkuses. Ja taeva päralt – see oli hea.

Ta sulges silmad ja toetas pea vastu majaseina, lubades endale pika hetke, hinnates vaikust ning õhu jahedust põskedel pärast balliruumi klaustrofoobilist palavust ja häärberi väikese aia puulehtede kergest hõngu, mis oli lõpmatult parem kui sees olnud imal parfüümihõng.

Hämmastav mõelda, et ta oli kümne aasta eest Londoni elu armastanud.

Praegu tahtis ta ainult tagasi koju, Somerseti minna. Tegelikult, ehk ta läheb varem maale tagasi. Ta igatses oma maad, avarust, pikki jalutuskäike ja rohkem ratsutamist. Ja oma kohalikke sõpru ning rentnikke. Ja muidugi igatses ta oma poisse, oma poegi. Ei tundunud õige pärast ema kaotust kauem eemal olla. Jah, võib-olla lähebki ta homme koju tagasi ning palub oma raamatupidajal ja advokaatidel endaga seal kohtuda.

Paari minuti pärast katkestas ta mõtteid paar, kes ustest välja vajas ja peatus temast vaid meetri kaugusel. Instinktiivselt liikus ta mööda terrassi varjulisemasse kohta. Tal polnud mingit soovi seista otse miilustava paari kõrval ja ta polnud valmis ballisaali tagasi minema. Nii et siis pimedus.

Ta ei olnud piisavalt kaugele läinud. Vaikses öös kandusid paari hääled selgelt temani.

„Lase minust lahti,“ sisistas naine.

Ilmselgelt ei olnudki miilustav paar.

Alex pöördus vastumeelselt neid vaatama – naine tundus laternalgel partnerile vastu hakkavat. Mees tõmbas naist ühe käega endale lähemale ja teisega haaras ta näost palju tugevamini, kui armastaja teeks. Naine rabeles edasi, aga muutus siis täitsa lõdvaks.

Alex astus paar sammu lähemale. Tal polnud mingit soovi sekkuda armastajate nägelusse, aga arvestades seda, mida ta oli seni näinud, tundus see midagi palju halvaendelisemat. Ta peaks kontrollima, kas naisega on kõik korras. Kui ta on selles veendunud, siis nii jääkski, ta vabandaks vahelesegamise pärast ja jätaks nad rahule.

Ta avas suu, et rääkima hakata just siis, kui naine niisama äkitselt, kui oli nõrkenud, tõstis pea ning hammustas meest

käsivarrest, ja tundus samal ajal meest kleidi alt jalaga vastu säärt löövat. Kleit oli kahvatulilla, samasugune nagu särav-rohelises leedi noorem kaaslane oli kandnud. Võib-olla isegi sama naine.

Mees võpatas ja lasi naisest lahti, sülitades sõnad suust: „Igavene nõid,“ kui naine haaras seelikust ja pistis ballisaali poole jooksu.

Alex plaanis mehele vastu hambaid virutada, et anda talle lisaks jalalöögile ning hammustusele ka õpetust, kui mees sööstis ettepoole ja haaras noorel naisel piha ümbert kinni, tõmmates seljaga enda vastu.

„Sa veel maksad selle eest,“ urises ta, kui naine püüdis kätega vehkides tema haarde vastu võidelda.

Alex ohkas endamisi – ta läheks palju parema meelega koju voodisse, kui end sellesse segaks, aga ilmselgelt polnud tal valikut – ja astus ettepoole.

„Tundub, et leedi ei soovi, et te teda ahistaksite,“ ütles ta.

„Tegele oma asjadega.“ Mehe hääl kõlas veidi tuttavalt, võib-olla keegi, keda ta oli nooruspõlves linnas tundnud.

Alex raputas pead. „Lase temast nüüd lahti,“ ütles ta, manades häälde nii palju karmust kui võimalik.

Ta nägi nüüd meest värelevas valguses korralikult. Sir Peter Midagi. Alati koos pundi meestega viisaka seltskonna piirimail sehkendamas. Ta nägi ka naise südamekujulist nägu. Tal oli selge, kergelt jumeakas nahk, ja sügavpruunid silmad, mis nüüd läikisid. Kahtlemata noor daam, kes oli ballisaalis koos rohelises kleidis naisega olnud.

Sir Peter vaatas tema poole ja tõmbus jõnksatades eemale, justkui kartes, aga vedas neiut endaga kaasa. Naine

tegi midagi jalaga ning Sir Peter kiunatas ebameeldivald peenikese häälega ja raputas naist kergelt.

„Aitab!“ Alex astus sammu nende poole ja haaras Sir Peteri närvast käest, kuni too uuesti valust kiunatas ning naisest lahti lasi. Täiesti haletsusväärne. Alex astus nende kahe vahele ja sirutas leedile käe.

Neiu vaatas Sir Peterile ning siis Alexile otsa ja võttis pakutud käest. „Tänan, *sir*.“ Olukorda arvestades oli tema hääle tähelepanuväärselt kindel.

Nad hakkasid Sir Peterist eemale, trepi poole minema, ja noor daam hoidis väga kõvasti Alexi käsivarrest kinni. Tänu jumalale, et ta oli seal olnud. Neiu oli Sir Peterist vabanemiseks hästi võidelnud, aga polnud temast siiski jagu saanud.

Alex kavatses ta tagasi sisse, saatjadaami juurde viia, veenduda, et neilul on temaga turvaline, ja siis lahkuda.

„Kas sa...?“ alustas Alex.

Teda katkestas ootamatu sagin nende kohal ballisaali ukse juures ja üks meesterahvas hüüdis: „Preili Bolton, Sir Peter!“

Kui Alex ukse poole vaatas, viskus Sir Peter daami – ilmselt preili Boltoni – poole ning üritas teda suudelda. Preili Bolton tõmbas ühe käe vabaks ja andis mehele korraliku kõrvakiilu, mis pani Alexi naeratama ning Sir Peteri jälle ulguma.

„Sa ei kohtle mind niiviisi, kui me kord abielus oleme,“ ähkis Sir Peter.

Tõesti? Alex raputas pead. Kõik teadsid, et mühakad üritasid liigagi sageli noori naisi abielluma kompromiteerida, aga Alex ei olnud varem sellise olukorra tunnistajaks olnud. Ukse juures muutus sagimine suuremaks ja mees, kes oli

just rääkinud, hüüdis ballisaali, mida oli näinud. Ilmselt kaasosaline.

Alex tundis huuli kõverduvat. Ta tõstis käe ja pöördus rahva poole. „Olen kogu aja siin olnud ning see mees ei ole seda daami kuidagi kompromiteerinud. Nende vahel ei juhtunud midagi ebasüdasat.“

„Pole tõsi,“ karjus Sir Peter, korruga palju vapram, kui rahvas teda toetas. „See noor daam andis mulle oma voo-ruse. Ta on minu kihlatu.“

Rohelises kleidis naine, kes oli ennist ballisaalis koos preili Boltoniga olnud, trügis rahvamassist läbi ja astus nende ette. „Emma, kas see on tõsi?“

„Ei, tädi, muidugi mitte.“ Preili Boltoni hääel värises nüüd veidi.

„Vaadake tema kleiti.“ Sir Peteri hääles kõlas võidurõõm.

Alexi pilk liikus sinna, kuhu mehe vibalik sõrm osutas. Preili Boltoni kleidi pihik oli rebenenud, paljastades suu-remä osa tema täidlasest rinnast. See oli ilmselt nende rüseluse ajal rebenenud. Ka preili Bolton vaatas alla ja sikutas tulutult kangast, sellal kui Alex hakkas oma hästi istuvat pintsakut seljast võtma.

„Meie preili Boltoniga abiellume homme,“ teatas Sir Peter. „Mul on eriluba.“

„Emma, kuidas sa võisid?“ oigas neiu tädi.

„Ma ei ole teinud ega ka tee seda,“ alustas preili Bolton.

„Jah, teed küll.“ Tädi rääkis poolihääli, justkui see tagaks, et teised neid ei kuule. „Sa oled rikutud.“ Tä osutas käega uksele kogunenud rahvasumma poole.

„Ei.“ Preili Bolton värises silmanähtavalt.

„Jah.“ Sir Peter pani talle käe piha ümber.

Neiu püüdis kõrvale astuda ja mees hoidis temast tugevamalt, tõmmates preili Boltonit Alexist eemale.

Oh, taevas. Alexil oli kummaline tunne – ta võis seda peaaegu tunda –, et tal on kaks võimalust. Üks, lihtsam, oli sellest olukorrast lihtsalt välja astuda. Sellised asjad ei olnud seltskonnas midagi ennekuulmatut ja tavaliselt ei olnud noorel neiu – ohvril – piisavalt õnne, et talle abikäsi ulatataks. Kui ta poleks siin olnud, siis oleks preili Bolton praeguseks juba Sir Peteriga kihlatud ja nii see ilmselt jääski.

Kahjuks, Alex oli siin olnud ja tundus, et ta kavatses valida teise tee, mis pidi tema arvates üsna kindlasti parajaks põrguks kujunema. Tundus, et kuigi ta oli stseeni eemalt jälginud ja näinud katastroofi lähenevat, ei olnud ta selle ärahoidmiseks midagi teinud.

„Me abiellume hiljemalt nädala lõpus,“ ütles Sir Peter.

„Ei.“ Alex astus sammu ettepoole, hoides pintsakut käes. „See noor daam on *minu* kihlatu. Laske temast kohe lahti.“

Taeva päralt. Ta rääkis nagu näitleja odavas kurbloos. Ja, mis veel olulisem, ta oli lihtsalt teatanud, et preili Bolton on tema *kihlatu*.

Sir Peter ei lasknud preili Boltonist lahti. Alex astus veel ühe sammu lähemale ja vaatas mehele teravalt otsa, nii et tolle haare neiu ümber lõdvenes. Alex astus nende kõrvale, käed rusikasse surutud, ja Sir Peter tõmbus eemale. Polnud midagi haletsusväärsemat kui argpüksist kiusukott.

Alex astus Sir Peteri ette ja pani pintsaku preili Boltoni õlgadele, käsi põgusalt puudutamas neiu küünarvart sellal, kui hoidis pintsakut, et naine saaks käed varrukatesse libistada. Talle meeldis, et tundis naist puudutusest värisemas,

ja kuigi ta mõistis, miks, tundus see kummaliselt... intiimne ehk? Kui poleks üldse pidanud.

Ta raputas kergelt pead. Ta mõtted liikusid täitsa vales suunas.

Neiu vaatas talle otsa, silmad väikeses näos tohutu suured, ja sosistas: „Aitäh!“